

[Waldorff]

der i det samfund, vi befinder os i, ikke sker en sådan beskyttelse. Det er den overordnede intention, som vi kan se i forslaget, og som vi kan være enige i.

Når vi alligevel er meget skeptiske over for dette lovforslag, bygger det dels på en række formuleringer i forslaget, dels på en efterhånden solid erfaring for, at planlove ikke bliver praktiseret efter det, som er deres intention, i hvert fald i den form, som de bliver lagt frem i i folketinget.

Jeg vil tage udgangspunkt i § 2, hvor der tales om, hvilke interesser der skal afvejes over for hinanden i forbindelse med vandforsyning, nemlig befolkningens, ethvervslivets, i øvrigt behovet for en tilstrækkelig og kvalitetsmæssigt tilfredsstillende vandforsyning, miljøbeskyttelse, naturbeskyttelse og så endelig råstofforekomster. Så spekulerer man selvfølgelig over, hvordan man vil foretage en afvejning af disse interesser, ud fra det synspunkt, at der bliver voldsomt behov for at foretage en afvejning, fordi alle disse interesser ikke vil kunne tilfredsstilles. Her læser man i fremsættelsestalen, at man – nogle i hvert tilfælde; det præciseres ikke, hvem det er – er enig i, at befolkningens behov med hensyn til forsyning af drikkevand må stå i forgrunden. Det er selvfølgelig meget godt, men i øvrigt fremgår det ikke af lovforslaget, hvordan det sikres, hvordan man praktiserer en afvejning, som sikrer den førsteprioritet.

I bemærkningerne står der f. eks. også, at i forbindelse med afgørelser omkring vandindvinding må opmærksomheden også være henvendt på, at vandindvindingen om muligt ikke hindrer opretholdelsen af en rimelig vandløbskvalitet. Det er første gang, man giver køb i det her spørgsmål; altså: hensynet til en rimelig vandløbskvalitet er et hensyn, man om muligt kan tage. Og længere fremme i bemærkningerne til § 2 står der:

»En allerede gennemført recipientkvalitetsplanlægning kan dog ikke i alle tilfælde være til hinder for en ønsket vandindvinding.«

Det vil altså sige, at de fastlæggelser af ønskede recipientkvaliteter og krav til udledning til vandløb, de opstillede ønskværdige krav, som det har kostet meget slid og slæb, formentlig også i miljøstyrelsen, overhovedet at få sat på papir, og som det vil koste endnu mere arbejde at få ført ud i praksis, er

man allerede her klar over at man yderligere må udhule, når man kommer til spørgsmålet om, hvordan man skal prioritere vandressourcerne.

Jeg mener, det er meget vigtigt, at vi allerede her diskuterer, hvad der sker, når slagsmålet om vandet starter, og jeg mener, man kan finde nogle fingerpeg i den rolle, som bl. a. Industrirådet har spillet i forbindelse med udarbejdelsen af dette forslag. Industrirådet er som bekendt væsentlig mere fremsynet, forudseende og klart tænkende end de fleste andre i dette samfund, og det er det af den meget naturlige årsag, at her spiller kroner og øre ind. Industrirådet forudser allerede nu, at der vil opstå en mangelsituation, og er gået ind i udarbejdelsen af dette lovforslag netop ud fra det synspunkt, at det er afgørende for industrien, at dens vandforsyningsinteresser sikres, når det nu kommer til en knaphedssituation.

Det siges bl. a. i en skrivelse, som jeg er blevet gjort bekendt med, af 25. august 1977, at Industrirådet nu i vidt omfang har fået tilgodeset sine interesser i forhold til loven. Der er en enkelt ting, man er utilfreds med, men så vidt jeg kan se i lovforslaget, er den blevet rettet.

Når Industrirådet skriver, at man i vidt omfang har fået tilgodeset sine ønsker i forbindelse med en lov, så betyder det, at man er ovenud tilfreds. Det er nemlig den måde, man skal tolke Industrirådets skrivelse på.

Jeg vil godt pege på nogle af de steder i lovforslaget, som jeg mener er mest problematiske. Der kan ikke blive megen tid til at gå i detaljer, men der er f. eks. i forbindelse med § 20 fastlagt et decentraliseringsprincip, som gør, at det er op til amterne at udarbejde planlægningen for vandindvinding og meddele tilladelse til vandindvinding i større omfang. Jeg mener, at dette er problematisk. Godt nok skal de overordnede planer godkendes af miljøstyrelsen, men styrkeforholdet imellem amterne og miljøstyrelsen er absolut til amternes fordel, og det er klart, at hvor miljøstyrelsen i et forsøg på at tilgodese nogle miljømæssige, økologiske interesser kommer til at stå over for amterne og de erhvervmæssige interesser, som bliver formidlet igennem amtsrådene, vil miljøstyrelsen komme til kort. Den klageret, som så er fastlagt, til miljøankenævnet mener jeg er værdiløs. Jeg mener, at bl. a. miljøankenævnets